

----- Forwarded message follows -----

Date sent: Fri, 2 Jul 2004 22:12:03 +0200
From: jrottier@12move.nl
Subject: La Grande Randonnee 15: Vlissingen/Koudekerke

Vlissingen/Koudekerke, 2 juli 2004

Beste allemaal,

De reis is voorbij, ik ben in Nederland. Begeleid door wind. Veel wind. Ruim 9 maanden (+6 maanden overwintering) heb ik gelopen door een land met veel ruimte, bergen, water maar zonder wind. Bij het binnenlopen van het Vlaamse land kreeg ik op 23 juni een storm depressie (windkracht 10 aan de kust. Daarna is de wind niet meer weggeweest. De luchten zijn weer Hollands. Jagende wolken, regen en wind. Veel wind. Ik ben thuis.

Over de route

Na Le Quesnoy lijkt het nog ver naar Nederland. In werkelijkheid is het in 14 dagen te lopen en dan hoeft je nog niet eens hard te lopen. Ik vertraag. Ik stel uit. Ik loop steeds minder en neem rustdagen waar het niet hoeft. De ruimte verdwijnt snel. Zeker na de prachtige Vlaamse Ardennen. De bouw van de huizen wordt kneuteriger. De huizen staan meer aaneengesloten, heggen worden opgetrokken en benemen het uitzicht, heuvels worden vlak. De lintbebouwing van Vlaanderen. Dat alles ontnemt het gevoel van ruimte en vrijheid aan de tocht. Het benauwende van Nederland begint echt in het Vlaamse land rond Oudenaarde en verdwijnt weer als ik door het krekengebied van Noord-Vlaanderen het Nederlandse Zeeuws-Vlaanderen inloop. De ruimte is even terug. Voor twintig kilometer. De grens tussen België en Nederland wordt zeer nadrukkelijk gevormd door een Nederlands Hervormde kerk (Waterlandkerkje). Je loopt bijna letterlijk van de met beelden gevulde kerkjes en kapellen de kale hervormde gemeenten binnen. Het contrast met Sint Jan in Eremo en de iets zuidelijker gelegen kapel van Kaprijke met Waterlandkerkje kan niet groter zijn. Even voor Breskens wordt het zicht weer afgesloten en komen de grote vakantieparken in zicht. Ik steek over met de pont naar Vlissingen en daar zit ik echt in een grote Nederlandse stad. Het is niets vergeleken met Parijs of Toulouse natuurlijk. Het is een Hollands kneuterige stad. Maar aaneengegroeid met Middelburg en de ontbrekende ruimte door het vlakke land. Ik had het plan om de hele dammenroute te lopen maar ik zie er van af. Ik zie dat Vlissingen nog een aardige kerk St. Jacques heeft (Ned. Hervormd, dat wel). Vlissingen is een mooi einde van mijn eigen route St. Jacques. De stormdepressie van 23 juni en de aanhoudende wind en regen geven mij echt het gevoel dat het mooi is geweest.

Over mijn mails

Ik krijg uit enkele van jullie reacties de indruk dat ik negatief over Frankrijk en de Fransen denk. Wellicht heb ik aanleiding gegeven in mijn geschriften. Wellicht is het ook een indruk die ontstaat als gevolg van het lezen. Hoe dan ook: ik denk niet negatief over de Fransen of over Frankrijk. Maar ik ben geen francofiel en het 'liberte, egalite, fraternite' bestaat niet. Er is niet een Frankrijk en er is niet een Frans volk, zoals ik in mijn vorige mail heb aangegeven. Er zijn eikels, zakken en hufters, zoals er lieve, vrolijke, rustige en aardige mensen bestaan. Fransen zijn net echte mensen. Net Nederlanders maar dan anders. Bovenal zijn er veel gastvrije mensen. Ik heb in Frankrijk van wildvreemden gastvrijheid mogen ontvangen zoals ik dat niet eerder heb gekend. Wel heb ik de indruk dat die gastvrijheid is gebonden aan het lopen van de route St. Jacques. Een aantal keren heb ik de route verlaten en dan worden de reacties op het verzoek de tent te mogen plaatsen korter en onvriendelijker. Met name op het eind vanaf Reims. In Neufchatel-sur-Aisne heb ik de laatste en bijna perfecte gastvrijheid genoten op de Ferme Bellevue. De gastvrijheid is ook groter in Noord-Frankrijk. Het land boven de Loire. Beneden de Loire is gastvrijheid gekoppeld aan geld. De gastvrijheid verdwijnt in België en is niet-bestaand in Nederland.

Ik heb ongeveer 3500 kilometer gelopen.

Ik heb door een prachtig land gelopen en prachtige mensen ontmoet.

Ik heb een reis gemaakt van 15 maanden en ik vind het nog te kort.

De ruimte, de warmte, het zweet en de vermoeidheid.

Het was een prachtige en unieke ervaring om zolang onderweg te zijn en zoveel mensen te ontmoeten.

Maar aan alles komt een eind.
Ik ben thuis - waar dat ook mag wezen.

Over mijn doelen

Ik had mij twee doelen gesteld weten jullie nog?

Doel 1) Leven zonder stress en (incompetente (ICT)) managers;
Doel 2) (In elk geval voor mezelf) onderzoeken wat de reden is dat mensen naar de stad trekken.

Dat deed bij sommigen wenkbrouwen fronsen.
Maar ik heb beide doelen bereikt.
Lastig te beschrijven hoe, maar wellicht spreken we elkaar nog.

Over wat nu

Dit is de laatste algemene mail van mij. De reis is ten einde.
Ik ga eerst mijzelf weer een vast honk bezorgen. Daarna ga ik de belasting tevredenstellen (d.w.z. niets betalen maar wel wat formulieren opsturen) om vervolgens weer een inkomen te gaan verwerven. Dat wordt nog een hectisch en lastig proces waarvan ik ook niet de details ken. Ga mij dus niet vragen over hoe en wat. In dat proces heb ik, totdat ik telefoon en e-mail heb, nog niet echt veel andere mogelijkheden tot contact. Als jullie dus verder niet al te ongeduldig zijn en mij verder wat tijd geven om weer wat georganiseerd dit land te lijf te gaan, dan horen jullie ongetwijfeld op afzienbare termijn weer wat van me.
Tot dan wat geduld en als dat echt niet meer gaat kun je me nog altijd een mail of een SMS (06-24746305) sturen. De telefoon zal nog steeds voor het grootste deel van de tijd uitstaan totdat ik een permanente bron van stroom heb gevonden.

Groet en bedankt voor het lezen en de belangstelling, Hans

----- End of forwarded message -----